

καὶ τὰ δύο μέρη κομπρομέσα, ὁποῦ νὰ μὴν παραβοῦσι καὶ ἀθετήσουσι αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν τῶν δύο αἰρετῶν κριτῶν. Ὅθεν ἐψηφίσθησαν . . . οἱ ὅποιοι . . . ἔκαμαν ἔγγραφον τὴν ἀπόφασιν τοὺς καὶ τὴν ἐφανερώσαν πρὸς ἡμᾶς, τὴν ὁποίαν θεωρήσαντες, ὅτι εἶναι εὐλογος καὶ δικαία, διορίζομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἀποφασίζομεν, ὅτι αὕτη ἡ ἀπόφασις τῶν ἄνω εἰρημένων αἰρετῶν κριτῶν νὰ εἶναι βεβαία καὶ ἀπαρασάλευτος καὶ ὅστις μετέπειτα, παραβαίνων τοὺς θεσμοὺς τῆς δικαιοσύνης, ἤθελε ζητήσῃ νὰ σκανδαλίσῃ καὶ νὰ χαλάσῃ αὐτὴν τὴν δικαίαν ἀπόφασιν, νὰ ἔχῃ νὰ δίδῃ εἰς τὸ μουντάκι τοῦ ὑψηλοτάτου ἡμῶν αὐθέντου βεζύρη καὶ καπετὰν πασᾶ γρόσια τὸν ἀριθμὸν 2500 . . . Αὐτὴν δὲ τὴν δόσιν . . . τὴν ἐδέχθησαν καὶ τὴν ἔστερξαν καὶ τὰ δύο μέρη ἔμπροσθεν ἡμῶν . . .».

443

1776. Ἐγγραφον ἀπὸ 26 Αὐγ. τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Νικ. Μαυρογένους,

πρὸς τοὺς «προεστῶτας καὶ ἐπιτρόπους» τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . μετὰ τὸ παρὸν σᾶς φανερόνομεν, ὅτι εἶδομεν μίαν ὁμολογίαν ὁποῦ χρεωστεῖ ὁ Κ.Κ. πρὸς τὸν Π.Ο. μετὰ μαρτυρίας. Αὐτὰ τὰ ἄσπρα νὰ τὰ δόσῃ, προστάζομεν ἐξ ἀποφάσεως καὶ χωρὶς προφάσεως, μετὰ ὅλον τοῦ τὸ διάφορον, διότι ὕστερον, ἂν ἐναντιηθῇ, ἐρχόμενοι ἡμεῖς, θέλει παιδευθῇ ὡς ἀπειθής. Λοιπὸν θέλετε ἐπιμεληθῇ ὁποῦ νὰ τοῦ πληρωθοῦν τὰ ἄσπρα καὶ ἂς μὴν προφασίζεται. Οὕτω ποιήσατε καὶ μὴ ἄλλως, ἐξ ἀποφάσεως».

444

1776. Γράμμα τοῦ δραγομάνου τοῦ στόλου Νικολάου Μαυρογένους, ἀπὸ 10 Ἀπριλίου,

πρὸς τὸν Χουσεῖν τζαούσην καὶ τοὺς προεστῶτας τῆς νήσου Νάξου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Ζερλέντη 163.

« . . . εἶδομεν μίαν διαθήκην νόμιμον καὶ εὐλογον τῆς μακαριτοῦς Χατζίδενας, γενομένην πρὸ χρόνων πέντε . . . Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου της, εἰς τὸ ἔσχατον τέλος, ὅταν ἐθόλωσαν αἱ φρέναις της, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τί κάμνει ἔβαλεν μαρτυρίας διὰ τὸν ρηθέντα νερόμυλον . . . Μετὰ τοιαύτην ψευδῇ ἀπάτην, ζητοῦσι νὰ ἀποξενώσουν τὸν ρηθέντα νερόμυλον. Εἰς τόσον, κατὰ τοὺς νόμους, ἡ πρώτη διαθήκη ἰσχύει καὶ ἂν κάμῃ ἄλλην, πρέπει νὰ ζήσῃ τρεῖς μῆνας καὶ ἔτι νὰ χαλασθῇ ἡ πρώτη καὶ ἂν χαλάσῃ καὶ τὴν ἄλλην, πρέπει νὰ ζήσῃ σαράντα ἡμέραις. Πόσον μᾶλλον, ὁποῦ δὲν ἔκαμεν ἄλλην; Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς, κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ὀρθὸν τῆς διαθήκης, ἀποφασίζομεν, ὅτι ὁ ρηθεὶς νερόμυλος νὰ εἶναι εἰς ἐξουσίαν τῆς ἀρχοντίσης Σοφιανάκη, μηδενὸς ἐναντιουμένου . . . εἰ δὲ καὶ δὲν σᾶς ἀκούσουν καὶ κάμουν καμμίαν σύγχυσιν, ἐπειδὴ καὶ κανχῶνται εἰς τὰ ἄρματα τοὺς, νὰ τοὺς βάνετε εἰς τὰ σίδερα μαζί με τοὺς ἄλλους, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑψηλότατος αὐθέντης μας . . . ».

445

1776. Διαθήκη ἐν Κεφαλληνίᾳ,

ἐν 298, σ. 426–428.

«... ἀφίνω διὰ κυρίους καὶ καθολικούς μου κληρονόμους τὰ τρία μου παιδιά τὰ ἀρσενικά, ἡγουν Σ., Γ. καὶ Π., εἰς ὅλον τὸ προικίό ὁποῦ ἐπῆρα, καθὼς ὁμολογᾷ ἡ ἀρέσκειά μου (= προικοσύμφωνον) καὶ προικοπαράδοσί μου καὶ ἀκόμα καὶ εἰς τὸ προικιὸν τῆς ποτὲ μάνας μου καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο μοῦ ἀπαρθενίζει δικαιώματα καὶ ἀτζιόνες, μὲ τέτοια κοντιτζιόν, ὥστε ζῇ ὁ πενθερός μου Ν. Μ., νὰ εἶναι ἀσιστέντες καὶ νοικοκύρης εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶμα μου, ἡγουν οὐζουφρουτουάριος, διὰ νὰ ἔχῃ τὰ αὐτὰ παιδιά μου εἰς τὴν ὑποταγὴν του, καὶ ἀποθανόντας ὁ αὐτὸς πενθερός μου, τότες νὰ μνέσκουν κληρονόμοι μου ἀσολοῦτοι τὰ αὐτὰ τρία μου παιδιά τὰ ἀρσενικά, νὰ μποροῦν νὰ λαβαίνουν ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ ἀπὸ πρᾶγμα μου· ἔτι λέγει, ὅτι τὴν θυγατέρα μου τὴν Α. νὰ ἔχῃ χρέος ὁ αὐτὸς πενθερός μου, ἀντάμα μὲ τὰ αὐτὰ τρία μου παιδιά κληρονόμους μου, νὰ τὴν παντρεύουν καὶ νὰ ἔχουν νὰ τῆς δίνουν διὰ προικιὸν ἀπὸ τὸ πρᾶμα μου, δονκάτα 1500 ἀπὸ λ. 6 τὸ κάθε ἓνα, εἰς τόσο μόμπιλε καὶ στάμπιλε καὶ εἰς τὸ στάμπιλε νὰ εἶχε τῆς δίνουν ὅθε εἶχε τοὺς εὐχαριστᾶ τοὺς κληρονόμους μου...».

446

1776. Πρακτικὸν 30 Ἀπριλίου ἱερατείου καὶ προεστῶν Μυκόνου, περὶ συντάξεως διαθηκῶν καὶ προικοσυμφώνων,

ἐν 52, σ. 142–143.

«Μὲ τὸ νὰ ἀκολουθοῦν εἰς τὰς διαθήκας καὶ προικοσύμφωνά μας, δηλαδὴ σὲ μερικά, σκάνδαλα καὶ σύγχυτες, λοιπὸν τὴν σήμερον ἐσυνάχθημεν ὅλον τὸ ἱερατεῖον καὶ οἱ εὐρισκόμενοι προεστοὶ καὶ ἐσυνωμιλήσαμε διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν καὶ ὅλοι ὁμογνώμως εὐρήκαμεν εὐλογον καὶ δίκαιον, ὅποιος χριστιανὸς ἀπὸ τοὺς ἐγκατοίκους μας, μὲ ἰδιά του θέλησιν, ἤθελε ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς μας, ὅποιον θέλει, μὲ ἰδιά του γνώμην, νὰ τὸν κράξῃ, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὴν διαθήκην του ἢ καὶ προικοσύμφωνόν του, νὰ ἔχῃ χρέος ὁ κραζόμενος ἱερέας ἢ κληρικὸς εἶναι, ἢ καὶ ὁ νοτάριος δημόσιος, νὰ εἶναι χρεῶσται, ὁποῦ νὰ κράζουν τρεῖς προεστοὺς, ὅποιοι ἤθελαν εὐρεθῶν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὁποῦ νὰ τελειώσουν εἴτε προικοσύμφωνον εἴτε διαθήκην, καὶ ἐτότες νὰ ἔχῃ τὸ κῦρος εἴ τι γράμμα ἤθελεν τελειώσει, νὰ διαφεντεύεται ἀπὸ τὴν πολιτείαν μας εἰς ὅποιον κριτήριον ἤθελε φανερωθῶν τὰ τοιαῦτα γράμματα· ξεκαθαρίζοντας, πῶς ἔαν καὶ ἤθελε ἀκολουθήσῃ κανένα συμβεβηκὸν εἰς κανένα ὑποκείμενον... καὶ ἤθελεν κράξῃ τὸν πνευματικὸν πατέρα διὰ ἐξομολόγησίν του καὶ εἰς τὸν ὅμοιον καιρὸν ἤθελε τοῦ παραγγεῖλει διὰ τὴν ψυχὴν του καὶ εἴ τι ἄλλο ἤθελε τοῦ εἰπεῖ, ἐβγάζοντας τὴν ἐξομολόγησίν του, νὰ ἔχῃ χρέος ὁ πνευματικὸς εὐθὺς χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ, ὁποῦ νὰ εὐρίσκη ἢ κληρικούς τῶν ἱερέων, ἢ προεστοὺς τῆς πολιτείας, ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς γέροντοτέρους ἱερεῖς, νὰ τοὺς φανερώνη εἴ τι ἐπαρήγγειλεν ὁ ἀσθενής, ὁποῦ, ἂν προφθάσῃ, νὰ τοὺς παίρῃ ἐμπροσθεν εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, ὁποῦ νὰ παίρνουν τὴν μαρτυρίαν του διὰ ζώσης φωνῆς, δηλαδὴ τοῦ ἀσθενῆ, ὁφέποτε καὶ δὲν εἶναι (σ)τάσιμον διὰ νὰ δώσῃ τὴν μαρτυρίαν ὡς ἄνωθεν, εὐθὺς νὰ πηγαίῃ ὁ πνευματικὸς, χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ, εἰς τὴν κοινὴν καντζηλλαρίαν νὰ κράξῃ τρεῖς προεστοὺς, νὰ φανερώνη ἐν καθαρῷ συνειδότι καὶ μὲ τὴν ψυχὴν του, τὰ ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ. Εἰ δὲ καὶ ἤθελεν ἀποθάνει ὁ ἀσθενής, καὶ πάγῃ ὑστερώτερα, μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς τὴν Καντζηλλαρίαν μας, νὰ μὴν πγιάνεται ἡ μαρτυρία του. Καὶ λοιπὸν δίδομε τὴν εἰδήσιν εἰς ὅλους τοὺς ἐγκατοίκους τῆς πολιτείας μας,

